

Ωδή δευτέρα
[XII]
Εἰς Ψαρά

α΄

Ερατεινή, γλυκεία
θυγάτηρ Υπερίονος,
πόσον, ω χρυσοβλέφαρος,
πόσον δεκτὴ καὶ νόστιμη
5 φέγγεις ω ἡμέρα.

β΄

Ελεύθερος ἢ δούλος
τί χρησιμεύει ἀν εἶναι,
μόνον ἀς ζήσει ὁ ἄνθρωπος,
ὅτι εἶναι ἡ γῆ παράδεισος,
10 καὶ ἡ ζωὴ μία.

γ΄

Δεύτε, ἐνὼ τὰ τῆς Κύπριδος
δάκτυλα μυρισμένα
τὰς χορδὰς κολακεύωσι,
καὶ ἡ τρυφερὰ κιθάρα
15 τὸν κόσμον θέλγει·

δ΄

Τρέξατε σεις ω ἀμέριμνα
πλήθη λαῶν· τὸν μέγαν
μελίφρονα ἀμφορέα
τοῦ Βασσαρέως ἀδράξατε
20 νέοι καὶ παρθένοι.

ε΄

Με χιτῶνα σιδώνιον,
με σάνδαλα χρυσόδετα
χοροβατοῦντες ψάλατε
ἢ τὴν στροφὴν τὴν λέσβιον,
25 ἢ τέιον μέλος.—

ς΄

—Φθάνει τῶρα τὸ κέρασμα,
φθάνει ὁ χορὸς, καὶ τ' ἄσμα·
κάθε ἡδονὴ τὸ μέτριον
εἰάν ἀγαπά, ἀς προσφύγομεν
30 εἰς χαρὰν ἄλλην.

ζ΄

Εδῶ ὑπὸ τὸν πολύφυλλον
καὶ δροσερὸν κεδρῶνα
ελάτε, ἀς ἀναπαύσομεν
τὸ κορμὶ μας καὶ ἀς ἔχομεν
35 τ' ἄνθη διὰ στρώμα.

η΄

Ἐνα φιλί... κι ἐν' ἄλλο...
Ἐρωτὰ τρέξε, ἐξάπλωσον
αἰῶνια τὰ πτερά σου,

σκέπασον το μυστήριον
40της εορτής σου.

θ'

Ούτω, καθό η ταχύπους
Ίρις λάμπει και αβίαστος
με τα ζεφύρια πνεύματα
φεύγει, δι' εμάς αδάκριτοι
45φεύγουν οι ημέραι.—

ι'

—Αναίσχυντα φρονήματα
των αγεννέων ανθρώπων·
ύμνοι μανίας, που εφύγατε
από τα οδόντια του άδου
50στίχοι Ερινύων·

ια'

Αν της δικαιοσύνης
περιβλαστεί το σκήπτρον,
αν φιλόανθρωπον φύσημα
εις την καρδίαν εισπνέει
55των βασιλέων·

ιβ'

Αν η αρετή, κι ο ελεύθερος
νόμος ως άγια χρήματα
ειλικρινώς λατρεύονται,
τότε καθό ο παράδεισος
60δίδει η γη ρόδα.

ιγ'

Αλλ' η ζωή και τότε
δεν είναι διά τον βλέποντα
άνθρωπον τους αστέρας
άλλο παρά προοίμιον
65αθανασίας.

ιδ'

Ιδού τα πολυτάραχα
κύματα της θαλάσσης·
ιδού, ιδού των αμώμων
Ψαρών δικαιοτάτων
70οι τραχείαι πέτραι.

ιε'

Αυτού καμία κιθάρα
φθοροποιός, όχι όργια,
όχι κρότος Μαινάδων,
ούτ' Έρωτος παιγνίδια
75τον νουν συγχύζουν.

ις'

Αλλ' ως, κατά το βράδυ
το θερινόν, ανάπτονται
ταχείαι, συχνάι οι ολύμπια
αστραπαί και θαμβώνουσι
80τους οδοιπόρους·

ιζ΄

Ούτως τα μεν θηκάρια
σωρηδόν ερριμμένα
κρύπτουν την γην, τους βράχους·
ο δε σιδηροχάρμης
85άφοβος Άρης,

ιη΄

Κινεί την νήσον. Χίλια
πολέμου χάλκεα όργανα
βροντούν· εις τον αέρα
των ξίφων μύριαι γλώσσαι
90λάμπουν, κλονούνται.

ιθ΄

Μία βοή σηκώνεται,
μία μόνη επιθυμία,
και ωσάν ακτίνα ουράνιος,
ως φλόγα εις δάση ευάνεμα
95καίει τας καρδιάς.

κ΄

«Υπέρ γονέων και τέκνων,
υπέρ των γυναικών,
υπέρ πατρίδος πρόκειται
και πάσης της Ελλάδος
100όσιος αγώνας.

κα΄

Θαλπτήριον της ημέρας
φως, διά πάντοτε χαίρε·
και σεις οπού ευφραίνετε
με φωνήν ηδυόνειρον
105της γης τα τέκνα,

κβ΄

Χαίρετ' ελπίδες.— Ήλθε
της Άγαρ το υπερήφανον
σπέρμα· επάνω εις τας όχθας
των Ψαρών, αλαλάζον
110σφόδρα, κατέβη.

κγ΄

Ω πατρίς, την εκούσιον
δέξου θυσίαν»... —Αστράπτει.
—Σεισμός πολέμου ακούεται.
Υπό τύμβον υψήνορα
115ήρωες κοιμώνται.

κδ΄

Επί το μέγα ερείπιον
η Ελευθερία ολόρθη
προσφέρει δύο στεφάνους·
έν' από γήινα φύλλα,
120κι άλλον απ' άστρα.

